

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 382/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou Matejka & Haluška s. r. o., Lazovná 20, Banská Bystrica, IČO 47 257 415, v mene ktorej koná advokát Mgr. Roman Haluška, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 38 R 4/2020-1216 z 9. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 16. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 38 R 4/2020-1216 z 9. apríla 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 38 R 4/2020-83 z 1. júla 2020 zverejneným v Obchodnom vestníku 8. júla 2020 bolo podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) proti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), na jej návrh začaté reštrukturalizačné konanie.

3. Okresný súd uznesením č. k. 38 R 4/2020-115 z 20. júla 2020 zverejneným v Obchodnom vestníku 24. júla 2020 medzi inými povolil reštrukturalizáciu dlžníka a zároveň do funkcie správcu ustanovil [REDAKOVANÉ], kancelária správcu, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „správca“).

4. Sťažovateľka si v reštrukturalizácii riadne a včas uplatnila:

4.1. prihláškou pod poradovým číslom 1 pohľadávku v celkovej sume 452 761,05 eur, ktorá bola správcom zapísaná do zoznamu pohľadávok podľa § 123 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zoznam pohľadávok“) pod poradovým číslom 8 (ďalej len „prvá pohľadávka“),

4.2. prihláškou pod poradovým číslom 2 pohľadávku v celkovej sume 59 026,36 eur, ktorá bola správcom zapísaná do zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom 9 (ďalej len „druhá pohľadávka“),

4.3. prihláškou pod poradovým číslom 3 pohľadávku v celkovej sume 14 847,50 eur, ktorá bola správcom zapísaná do zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom 10 (ďalej len „tretia pohľadávka“).

5. Sťažovateľka si navyše prvú pohľadávku a druhú pohľadávku uplatnila ako zabezpečené pohľadávky, a to záložným právom zriadeným v prihláške označeným nehnuteľnosťami (ďalej len „záloh“) vo vlastníctve dlžníka s tým, že z hľadiska poradia rozhodujúceho pre uspokojenie záložných práv viazaných na záloh (po zistenej zabezpečenej pohľadávke spoločnosti ██████████ ██████████ ██████████ and ██████████, v sume 64 798,64 eur, ktorá je v prvom poradí, pozn.) je prvá pohľadávka v poradí druhom a druhá pohľadávka v poradí treťom.

6. V rámci lehoty na preskúmanie pohľadávok uplatnených v reštrukturalizácii správca:

6.1. prvú pohľadávku, hoci táto bola judikovanou pohľadávkou, poprel, čo sa týka právneho dôvodu vzniku celej sumy, ako aj čo sa týka zabezpečenia a poradia zabezpečovacieho (záložného) práva,

6.2. druhú pohľadávku poprel iba do sumy 3 020,29 eur, čím sa táto uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok stala v sume 56 006,07 eur zistenou,

6.3. tretiu pohľadávku nepoprel vôbec, čím sa táto uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok stala zistenou v plnej prihlásenej výške.

7. Okresný súd uznesením č. k. 38 R 4/2020-461 z 1. októbra 2020 podľa § 125 zákona o konkurze a reštrukturalizácii priznal sťažovateľke (veriteľke) hlasovacie a ďalšie práva spojené s popretou prvou pohľadávkou.

8. Sťažovateľka (žalobkyňa) si podľa § 124 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii žalobou z 20. októbra 2020 uplatnila na okresnom súde proti dlžníkovi (žalovanému) právo na určenie popretej prvej (zabezpečenej) pohľadávky. V právnej veci žaloby o určenie popretej prvej pohľadávky, v ktorej sa na okresnom súde konanie vedie pod sp. zn. 36 Cbi 13/2020 (ďalej len „incidenčný spor“), dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

9. Napriek písomnej žiadosti sťažovateľky doručenej správcovi 7. marca 2021 podľa § 145 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, resp. jej v žiadosti formulovaným požiadavkám vo vzťahu k veriteľským výborom 28. januára 2021 schválenému návrhu reštrukturalizačného plánu schvaľovacia schôdza 15. marca 2021 podľa § 146 zákona o konkurze a reštrukturalizácii tieto požiadavky sťažovateľky, neakceptujúc reštrukturalizačný plán (ďalej len „plán“), schválila v podstate v pôvodnom znení.

10. Podľa záväznej časti schvaľovacou schôdzou schváleného plánu sa predpokladá uspokojenie:

10.1. prvej (zabezpečenej) pohľadávky v rozsahu 50 % zo sumy (452 761,05 eur) zapísanej do plánu podľa budúceho právoplatného súdneho rozhodnutia o jej určení (zistení), ktoré vzíde z incidenčného sporu, teda nanajvýš v sume 226 380,52 eur, a to v 20 rovnomerných štvrťročných splátkach v sume 11 319,02 eur splatných vždy do konca posledného kalendárneho mesiaca toho-ktorého kalendárneho štvrťroka, počnúc kalendárnym mesiacom júnom 2021 až do ich úplného splatenia, najneskôr však do konca kalendárneho mesiaca júna 2026,

10.2. druhej (zabezpečenej) pohľadávky v rozsahu 50 % zo sumy (56 006,07 eur) zapísanej do plánu, teda v sume 28 003,04 eur, a to v 20 rovnomerných štvrťročných splátkach v sume 1 400,15 eur splatných vždy do konca posledného kalendárneho mesiaca toho-ktorého kalendárneho štvrťroka, počnúc kalendárnym mesiacom júnom 2021 až do ich úplného splatenia, najneskôr však do konca kalendárneho mesiaca júna 2026,

10.3. tretej (nezabezpečenej) pohľadávky v rozsahu 50 % zo sumy (14 847,50 eur) zapísanej do plánu, teda v sume 7 423,75 eur, a to v rovnomerných ročných splátkach vo výške 1 400,15 eur podľa plánu, najneskôr však do piatich rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu o potvrdení plánu.

Vo zvyšnom rozsahu sa tieto pohľadávky sťažovateľky podľa plánu stávajú proti dlžníkovi nevymáhateľnými.

11. Sťažovateľka na schvaľovacej schôdzi 15. marca 2021 nielenže hlasovala proti prijatiu plánu, ale zároveň uplatnila do zápisnice zo schvaľovacej schôdze aj námietku proti prijatiu plánu. Následne sťažovateľka vo svojich ďalších písomných podaniach doručených okresnému súdu, a to v oznámení z 19. marca 2021, stanovisku z 30. marca 2021 a vo vyjadrení z 8. apríla 2021, predstavila a argumentačne podporila svoje výhrady k plánu podľa jej názoru opodstatňujúce jeho zamietnutie (pozri body 15 až 16 ústavnej sťažnosti).

12. Napokon napadnutým uznesením okresného súdu bolo rozhodnuté tak, že:

12.1. nahradzuje súhlas skupiny veriteľov – sťažovateľky s prijatím plánu,

12.2. nahradzuje súhlas skupiny veriteľov – podriadených pohľadávok s prijatím plánu,

12.3. potvrdzuje plán, ktorý tvorí prílohu tohto uznesenia, a

12.4. ukončuje reštrukturalizáciu dlžníka. Pretože uznesenie okresného súdu bolo v Obchodnom vestníku zverejnené 16. apríla 2021, právoplatnosť nadobudlo 17. apríla 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva vlastniť majetok a základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu.

14. Sťažovateľka namietané porušenie označených základných a iných práv odôvodňuje *a priori* nesprávnym zaradením jej pohľadávok v pláne do skupín podľa § 138 zákona o konkurze

a reštrukturalizácii. Podľa názoru sťažovateľky totiž mala byť jej prvá (zabezpečená) pohľadávka zaradená do skupiny pre zabezpečené pohľadávky, ktoré majú byť podľa plánu uspokojené v rozsahu 100 %, aspoň do sumy 332 000 eur s tým, že plnenie určené na jej uspokojenie v prípade a rozsahu, v akom sa na jej uspokojenie v závislosti od výsledku incidenčného sporu nepoužije, má byť poskytnuté na uspokojenie jej druhej (zabezpečenej) pohľadávky a zároveň, aby zostávajúca časť prvej (zabezpečenej) pohľadávky v sume 120 761,05 eur (452 761,05 eur – 332 000 eur, pozn.), druhá (zabezpečená) pohľadávka v plnej výške, ako aj tretia (nezabezpečená) pohľadávka boli v pláne zaradené do skupiny pohľadávok, ktoré majú byť podľa plánu uspokojené v rozsahu 100 % (pozri body 10 a 11 ústavnej sťažnosti).

15. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež namieta, že podmienky podľa § 152 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii pre nahradenie jej súhlasu s prijatím plánu rozhodnutím okresného súdu neboli splnené.

15.1. V nadväznosti na už uvedené sťažovateľka v ústavnej sťažnosti medzi inými uvádza, že:

- podľa údajov plánu nesprávne viazaných na deň povolenia reštrukturalizácie, a nie na deň začatia reštrukturalizačného konania (čo predstavuje rozdiel v trvaní v 15 dní, pozn.) nie je možné posúdiť, a tým vyvodit' pravdepodobnú mieru uspokojenia jej pohľadávok v konkurznom konaní, t. j. že sťažovateľka nebude v zjavne horšom postavení, v akom by bola v prípade neprijatia plánu,
- nie je a nebolo povinnosťou sťažovateľky preukázať, aké by bolo jej postavenie v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka ku dňu začatia reštrukturalizačného konania,
- pre posúdenie miery pravdepodobného uspokojenia sťažovateľky v konkurznom konaní oproti jej uspokojeniu podľa plánu je rozhodný deň začatia reštrukturalizačného konania, a nie deň povolenia reštrukturalizácie, okresný súd tak postupoval *contra legem*, keď vychádzal z údajov plánu,
- je irelevantné, koľko dní uplynulo od rozhodného dňa do dňa, ku ktorému plán postavenie veriteľov porovnáva, keďže rozsah a štruktúra majetku dlžníka sa aj v priebehu niekoľkých dní môže neobmedzeným spôsobom zmeniť, najmä vzhľadom na to, že dlžník aj počas reštrukturalizácie pokračoval v podnikateľskej činnosti,
- plán v čase schvaľovacej schôdze neobsahoval povinné prílohy podľa § 142 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, t. j. priebežné individuálne účtovné závierky k 31. decembru 2020, 31. januáru 2021 a 28. februáru 2021 (tieto boli okresnému súdu doručené až 6. apríla 2021, pozn.), a okresný súd neuvádza, s akým ďalším zdrojom poznatkov zoznam majetku dlžníka z 8. júna 2020 (ďalej len „zoznam majetku“) porovnával, nehovoriac, že v zozname majetku zachytený stav o mesiac predchádza začatiu reštrukturalizačného konania,
- argument okresného súdu, podľa ktorého nedodržanie obsahových náležitostí plánu má byť na prospech veriteľov z dôvodu, že hodnota nehnuteľností bola oproti zoznamu majetku v pláne (na podklade znaleckého posudku) stanovená na vyššej úrovni, je absurdný, pričom nijako nebral do úvahy rozdiely medzi štruktúrou a objemom majetku podľa zoznamu majetku na strane jednej a podľa účtovnej závierky ku dňu povolenia reštrukturalizácie, resp. podľa plánu na strane druhej, keď uzavrel, že «... stav majetku ku dňu začatia reštrukturalizačného konania a ku dňu povolenia reštrukturalizácie je nemenný...».

- koeficient speňažiteľnosti na úrovni 0,6 % nemožno akceptovať, pohľadávka voči spoločníkovi existujúca k 24. júlu 2020 v sume 124 833,07 eur mala byť v pláne ocenená v jej plnej nominálnej hodnote, zároveň „je potrebné ako majetok Dlužníka zohľadniť aj výťažok súvisiaci s rozdelením zisku v roku 2020, z ktorého sa pánovi [REDAKOVANÉ] dostalo plnenia vo výške 124 566,93 EUR krátko pred iniciáciou reštrukturalizácie“, a na niektoré náklady prezentované plánom ako pohľadávky proti podstatám nie je možné prihliadnuť,

- plán neobsahuje redistribučný mechanizmus plnení, ktoré majú byť podľa plánu rozdeľované medzi veriteľov popretých pohľadávok, ktorých určenia sa domáhajú v incidenčnom konaní, v dôsledku čoho „... Plán poskytuje nezabezpečeným pohľadávkam uspokojenie spĺňajúce požiadavku ZKR... len pre prípad, ak všetky spory o určenie všetkých popretých pohľadávok v Reštrukturalizácii skončia... procesným úspechom žalobcu...“ (pozri body 38 a 39 ústavnej sťažnosti).

15.2. Sťažovateľka zároveň okresnému súdu vytýka, že jej námietka spočívajúca v tvrdení, že vytvorenie skupiny pre majetkové práva spoločníkov v pláne je v rozpore so zákonom, zostala prakticky nezodpovedanou (pozri body 40 až 43 ústavnej sťažnosti).

15.3. Podľa presvedčenia sťažovateľky nebola splnená ani podmienka pre nahradenie jej súhlasu s prijatím plánu rozhodnutím okresného súdu podľa § 152 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keďže za plán hlasovala ako veriteľ aj Slovenská republika – Daňový úrad Trenčín, ktorá sa podľa § 148 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii *ex lege* považuje za nesúhlasiaceho s plánom, a pohľadávky zahraničnej entity – SeCon Ltd., Suite 13, 1st floor, Oliaji Trade Center, Francis Rachel Street, Victoria Mahe, Seychelles, č. 0903976, mali byť dôsledkom spriaznenosti namiesto skupiny nazvanej „nezabezpečení veriteľia“ zaradené do skupiny vytvorenej pre podriadené a *quasi* podriadené pohľadávky (pozri body 44 až 47 ústavnej sťažnosti).

16. Sťažovateľka tvrdí, že v danej reštrukturalizačnej veci boli splnené podmienky podľa § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii na to, aby okresný súd plán zamietol.

16.1. Sťažovateľka namieta porušenie ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čo malo za následok nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, v rámci čoho pozornosť ústavného súdu upriamuje na to, že:

- plán neobsahuje porovnanie právneho postavenia a miery uspokojenia pohľadávok v prípade prijatia plánu s ich pravdepodobným právnym postavením a mierou skutočného uspokojenia v prípade neprijatia plánu ku dňu začatia reštrukturalizačného konania, „Plánu neumožňuje ani prijatie informovaného rozhodnutia súdu, v otázke naplnenia substantívnych predpokladov pre vyhovenie Návrhu“,

- konštatovanie okresného súdu o správnosti zaradenia pohľadávok do skupín nemôže obstať, pretože tento opätovne argumentáciu sťažovateľky vedúcu k opačnému záveru úplne odignoroval,

- plán je v rozpore so zásadou maximalizácie uspokojenia,

- u dozorného správcu [REDAKOVANÉ] boli splnené podmienky pre jeho vylúčenie z výkonu správcovskej činnosti podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (pozri bod 54 ústavnej sťažnosti).

16.2. V ďalšom sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vytýka, že prijatie plánu bolo dosiahnuté poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu podľa § 154 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čo odôvodňuje tým, že záväzná časť plánu predpokladá oprávnenie dlžníka plniť podľa vlastnej úvahy na niektorú alebo niektoré z pohľadávok zaradených do skupiny pre nezabezpečené pohľadávky (nie však už do iných skupín, pozn.) aj pred splatnosťou plnení podľa záväznej časti plánu (pozri body 55 a 57 ústavnej sťažnosti).

16.3. Podľa názoru sťažovateľky z dôvodov uvedených v bodoch 15.2 a 15.3 tohto uznesenia plán podľa § 154 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii schvaľovacou schôdzou nebol prijatý (pozri bod 58 ústavnej sťažnosti).

16.4. Plán nepredpokladá podľa § 154 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii efektívne zvýšenie základného imania ani tzv. debt-to-equity swap, čo sťažovateľka odôvodňuje tým, že:

- 5. februára 2020 valné zhromaždenie dlžníka rozhodlo o vyplatení čistého zisku jeho spoločníkom, a to [REDAKOVANÉ] v sume 30 126,15 eur a [REDAKOVANÉ] v sume 124 566,93 eur, pričom [REDAKOVANÉ] sa plnenia zodpovedajúceho jeho podielu na rozdelenom zisku aj skutočne dostalo,

- nič v záväznej časti plánu ani len nenasvedčuje, že by na jeho podklade malo dôjsť k vydaniu akcií alebo iných majetkových účastí na dlžníkovi alebo na preberajúcej osobe za nové peňažné vklady alebo výmenou pohľadávok veriteľov skupiny pre nezabezpečené pohľadávky,

- medzi vyplatením podielu na zisku a započítaním niet žiadneho substantívneho rozdielu, totiž v oboch prípadoch je následkom zníženie aktív spoločnosti (dlžníka) za súčasného zániku záväzku voči spoločníkovi,

- vytvorenie rezervy na judikovaný záväzok pred začatím reštrukturalizačného konania nie je efektívnym zvýšením základného imania predpokladaným plánom ani z formálneho hľadiska a podmienky pre vylúčenie dôvodu na zamietnutie plánu podľa § 154 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii nespĺňa ani materiálne (pozri bod 59 ústavnej sťažnosti).

16.5. Okrem toho miera uspokojenia ktorejkoľvek z nezabezpečených pohľadávok je nižšia ako 50 % a plnenia určené na ich uspokojenie majú byť poskytované počas obdobia dlhšieho ako päť rokov podľa § 154 ods. 1 písm. g) a h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii (pozri body 63 až 66 ústavnej sťažnosti).

17. Podľa presvedčenia sťažovateľky okresný súd na mnohé konkrétne a pre rozhodnutie významné námietky sťažovateľky nereagoval vôbec alebo len formálne, bez adekvátneho materiálneho obsahu a bez zrozumiteľného vysvetlenia svoje rozhodnutie založil takmer výlučne poukazom na správnosť plánu či popretí jej argumentácie, prehliadajúc systematické súvislosti a účel iných, na prejednávanú vec aplikovateľných právnych noriem, dôsledkom čoho je uznesenie okresného súdu arbitrárne a ústavne neakceptovateľné a neudržateľné (pozri body 24 až 34 ústavnej sťažnosti).

18. Z uvedených dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného

súdu, toto (uznesenie) žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatňuje aj náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť ako takú, na ktorej prerokovanie nemá právomoc [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

22. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

23. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je ochrana ústavnosti, ktorá nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskoprávnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

24. Sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv a iných práv uznesením okresného súdu, ku ktorému malo dôjsť v procese schvaľovania (reštrukturalizačného) plánu, resp. jeho potvrdením.

Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa na okresnom súde žalobou z 30. apríla 2021 domáha proti dlžníkovi (žalovanému) určenia, že (reštrukturalizačný) plán

potvrdený napadnutým uznesením okresného súdu je proti sťažovateľke (veriteľovi) vo vzťahu k prvej (zabezpečenej) pohľadávke, druhej (zabezpečenej) pohľadávke, ako aj vo vzťahu k tretej (nezabezpečenej) pohľadávke neúčinný [sťažovateľka súčasne navrhla, aby okresný súd konanie o tejto žalobe prerušil do právoplatného skončenia incidenčného sporu o popretej prvej (zabezpečenej) pohľadávke, pozn. (pozri bod 29 žaloby)]. Žaloba o určenie neúčinnosti plánu je prostriedkom osobitnej ochrany veriteľov nesúhlasiacich s plánom podľa § 157 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Ústavný súd zároveň zistil, že konanie o tejto žalobe sťažovateľky je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 36 Cbi 2/2021, v súčasnom období prebieha a dosiaľ nebolo meritórne skončené.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka sa domáha ochrany základných práv a iných práv proti ich porušeniu uznesením okresného súdu aj v konaní pred všeobecným (okresným) súdom, podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany (m. m. I. ÚS 41/2018).

26. Prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – okresný súd a ústavný súd (porov. mutatis mutandis II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len ťažko odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť právneho štátu.

27. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako takú, na ktorej prerokovanie nemá právomoc podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu